

kabını taşıdığı rivayet edilmektedir (bk. a.y.). Coğrafyacı İbn Rüste ise (X. yüzyıl) Hz. Ömer'in Medine'deki mescide, üzeri insan figürleriyle süslü Suriye işi bir gümüş buhurdan hediye ettiğini bildirmekte (el-A^clâku'n-nefise, s. 66) ve bu bilgiler İslâm'ın ilk yıllarında mescidlerde buhur yakmanın bir gelenek haline geldiğini göstermektedir. Ancak buhurun Hz. Ömer'in minbere oturduğu sırada yakılmasından anlaşıldığına göre bu gelenek yalnız cuma ve bayram namazlarına inhisar etmiş olmalıdır. Nitekim yine İbn Rüste, kendi yaşadığı devirde buhurun daha çok saraylarla konaklarda halife ve beyler tarafından kullanıldığını, bazan da cami ve mescidlerde yakıldığını söylemektedir (bk. a.y.). XII. yüzyıl seyyahlarından İbn Cübeyr, ramazan ayında Mekke'de kıldığı bir namazdan bahsederken camide bol miktarda buhur yakıldığını açıklamakta (er-Rihle, s. 129), XIII. yüzyılda ise Mevlânâ duayı buhur dumanına benzetmektedir (Meşnevi, VI, beyit nr. 4216-4217). Nâdir bulunduğu için pahalı bir madde olan buhurun zamanla camilerde cuma, bayram ve teravih namazları sırasında da yakılmasından vaz geçilmesine karşılık yine İslâm'ın ilk asırlarından itibaren özel olarak kullanılmasına devam edilmiştir. Mese-lâ Mâlik b. Enes'in (ö. 179/795), yalnız hadis dersi verirken Hz. Peygamber'e bir saygı nişanesi olmak üzere boy abdesti alarak en temiz elbiselerini giyip güzel kokular süründüğü ve odasında buhur yaktığı (Kâdî İyâz, I, 154), Abbâsî Halifesi Me'mûn'un (813-833) her salı günü sarayına topladığı âlimlerin, huzura alınmalarından önce yemek yedirilerek buhurdan yakılmış odalarda tütsülendirildikleri (Mes'ûdî, IV, 19) bilinmektedir. Bugün de mevlid, tasavvuf müziği icrası ve sünnet töreni gibi dinî veya kökeni dinlen kaynaklanan toplantılarda bu gelenek devam ettirilmekte ve Kahire gibi geleneklerine bağlı İslâm şehirlerinin eski çarşılarında, elde dolaştırılan buhurdanlar ücret karşılığı dükkânlara sokularak havaları tütsülendirilmektedir. Milâttan önce XI. yüzyıldan beri, altın kadar kıymetli buhur sayesinde zengin olduğu bilinen ve halen dış gelirlerinin % 10'unu buhur ihracatından elde eden dünyanın bir numaralı buhur üreticisi Yemen'de ise buhur kullanımı günlük hayatın içine girmiş olup topluca oturan hemen her yerde buhur yakılmakta ve özellikle mübarek günlerde, buhur dumanına tutulmuş çömleklere konularak kokulandırılmış sular içilmektedir.

Bazılarının adları Eski Mısır, Mezopotamya, İbrânî ve Hint kaynaklarında da tesbit edilen başlıca tütsü maddeleri öd ağacı, sandal ağacı, ladin, günnük, şeker kamışı, tarçın, Çin tarçını, reçine, balzam ve kurutulmuş limon kabuğu gibi maddelerle bazı böcek cinsleri ve koku topraktır. Bunlar çubuk, talaş, toz ve kabuk şeklinde yakılabilirdikleri gibi bazıları belirli oranlarda bir araya getirilerek özel bir karışım halinde de kullanılmaktadır. Tevrat'ta Rab tarafından hazırlanışı tarif edilen ve din dışı amaçlarla kullanılması haram kılınan buhur böyle bir özel karışımdır (Çıkış, 30/34-38).

BİBLİYOGRAFYA :

Buhârî, "Cenâ'iz", 8, 9, 13; İbn Rüste, el-A^clâku'n-nefise (nşr. M. J. de Goeje), Leiden 1967, s. 66; Mes'ûdî, Mürâcû'z-zeheb, IV, 19; Kâdî İyâz, Tertibü'l-medârik (nşr. Ahmed Bekir Mahmûd), Beyrut 1387/1967, I, 154; İbn Cübeyr, er-Rihle, Beyrut 1400/1980, s. 129; İbn Dakikü'l-İd, el-İktirâh, Beyrut 1406/1986, s. 36; G. C. F. Edward, A History of the Use of Incense in Divine Worship, London 1909; Abdülhay el-Kettânî, et-Terâtîbü'l-idâriyye (Özel), s. 87, 169-170; "Buhur", TA, VIII, 358-360; "Buhur", SA, I, 298; H. F. Beck, "Incense", IDB, II, 697-698; N. H. Snait, "Incense", DB, s. 416; J. D. Douglas, "Incense", NBD, s. 561; E. O. James, "Incense", EBr, XII, 13; I. A. MacCulloh, "Incense", ERE, VII, 201-205; Habibeh Rahim, "Incense", ER, VII, 161-163.

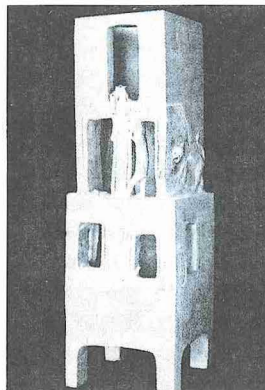
SARGON ERDEM

BUHURDAN

(بخوردان)

İçinde tütsü yakılan
özel kap.

Aslı bahûrdân olan buhurdan Arapça'da, yakılınca güzel kokulu duman çıkaran öd ağacı ve amber gibi tütsü maddelerine verilen bahûr isminden Farsça -dân "-lık" ekiyle yapılmış "tütsülük" anlamında Osmanlıca bir kelimedir. Türk toplumunda, Araplar'ın buhurdana ver-

Pişmiş toprak buhurdan (m.ö. 1200-1000)

Asma buhurdan (Bizans devri)

dikleri aynı anlamdaki mibhare ve miktare isimleri tutulmamış, ikinci bir isim olarak micmer veya micmere (ateşlik) benimsenmiştir.

Buhurdanın tarihi buhur yakma geleneği kadar eski değildir. Buhurun, yakılan kurbanların mânevî temizliği için onlarla birlikte ateşe atılması şeklinde başlayan ilk kullanım tarzı önceleri özel bir kap yapılmasını gerektirmemiştir. Mevcut buluntular buhurdanın, milâttan önce IV. binyıl içinde buhurun Mezopotamya'da başlı başına bir takdime olarak tanrılara sunulmaya başlaması ile birlikte ortaya çıktığını göstermektedir. Buhurdan buhurun kullanılış şekline paralel biçimde iki ayrı model üzerine gelişmiştir. Daha eski olan birinci tip, yanlarında kapı ve pencereleri, genellikle tepesinde bacası bulunan pişmiş topraktan yapılmış 70-80 cm. yüksekliğinde küçük birer kulübe ve daha çok da kule şeklindedir. Kullanma tarzı açısından odun sobasına benzeyen bu tip buhurdanlarda alttan ateşlenmek suretiyle içine doldurulan öd ağacı gibi bitkisel buhurun doğrudan kendisi yakılmaktadır. Avrupa buhurdanlarının da çeşitli merhaleler geçirdikten sonra XIII. yüzyılda yine 5000 yıl önceki ilk örnekler gibi pencereci bina ve kule şeklinde yapılmaya başlaması (TA, VIII, 360) dikkat çekicidir. Milâttan önce II. binyılda ortaya çıktığı görülen ikinci tip ise mangal şeklindedir ve toz halindeki buhur, yanmakta olan ateşin üzerine serpilerek suretiyle kullanılmaktadır. Bu iki tip buhurdan arasındaki önemli fark, birincisinin bir köşede için için yanmasına karşılık diğerinin rahip veya büyücü tarafından tören sırasında aktif olarak kullanılmasıdır. Buhur sunağı denilen ikinci tip buhurdanlar genellikle taştan, dört köşe ve dört ayaklı veya masif şekillerde yapılmışlardır. Buhur sunaklarında buhu-

run ateşin ortasına atılabilmesi için seramik, tunç, gümüş ve altından yapılan avuç şeklinde kaşıklarla küçük kürekler kullanılmıştır. Anadolu'da da ne oldukları kesin bilinmeyen, avucunda küçük bir tas tutan kol biçimi Hitit seramiklerinin (bk. Alp, s. 524-530), özellikle Mısır duvar resimlerinde rastlanan benzerlerine göre buhur kaşığı olmaları kuvvetle muhtemeldir. Tevrat'ta bizzat Rab tarafından Mûsâ peygambere tarif edilen buhur sunağı akasya ağacından yapılmış ve altınla kaplanmıştır (Çıkış, 30/1-6). Süleyman peygamberin Mescid-i Aksâ'ya koydurduğu buhur sunağı ve kaşıkları ise diğer eşyanın pek çoğu gibi som altından yapılmıştır (I. Krallar, 7/48).

Eski Yunan ve Roma buhurdanları (thuribulum) ayaklı ve iki kulplu meyvelik şeklindedir; üzeri sahan kapağı gibi yüksek ve konik, süslemeli bir kapakla kapatılmakta, dumanlar bu kapakta bulunan deliklerden çıkmaktadır. Ekseri buhurdan tiplerinin ayaklı yapılmasının sebebi, ateşin verdiği kızgınlığın buhurdanın konulduğu yere geçmesini, kapaklı yapılmasının sebebi ise içine kokuyu bozacak yabancı maddelerin düşmesini engellemektir. Kilise buhurdanları genellikle ayaklı ve üzeri yüksek kapaklı tas şeklindedir. "Asma buhurdan" denilen bu tip buhurdanlar üç yanına tesbit edilen zincirlerle elde taşınmakta, ayrıca kapağın tepesine bağlı ortadaki bir zincir de yukarı doğru çekilmek suretiyle buhurdan sallanırken ateşin rüzgâr alması ve dumanın daha fazla çıkması temin edilmektedir.

Türk-İslâm maden sanatında önemli bir yer işgal eden hayvan şeklindeki buhurdanların ilk örnekleri VIII. yüzyıl Horasan atölyelerine aittir. Bu durum Türkler'in buhurdan geleneğini Doğu'dan, özellikle Çin'den aldıklarını gösterir. Çünkü Batı'daki buhurdanların hayvan şeklinde yapılmaması veya hayvan şekilleriyle süslenmemesine karşılık başlangıcı milâd öncesi asırlara giden Çin buhurdanları hemen daima, ağız ve burunlarından duman çıkacak biçimde resmedilen ejder ve aslan gibi figürlerle süslenmiştir. Bunlar tunç veya porselenden yapılmış, bir kaide üzerinde duran üç yahut dört ayaklı, genellikle şekillerine köşeli hatlar hâkim olan, üzerleri kapaklı mangal tipi buhurdanlardır. En güzel örneklerine Büyük Selçuklu (XI-XII. yüzyıllar) devrinde rastlanan hayvan biçimli Türk-İslâm buhurdanları tunç veya pirinçten yapılmış, ortalama 70 cm. yük-

sekliğinde, içi boş, ayakta duran yırtıcı hayvan ve kuş heykelleri şeklindedir. Vücutlarının uygun bir yerinde (genellikle göğüs) menteşeli bir kapak, bazılarının muhtelif yerlerinde özellikle ağız ve burunlarında, bazılarının ise kafes gibi hemen bütün vücutlarında bir süsleme düzeni içinde açılmış delikler bulunmaktadır. Müslümanlar tarafından, İslâm maden sanatının başlangıcından itibaren hayvan biçimli buhurdanların yanı sıra en güzel örneklerine Fâtımîler'de, Memlûkler'de ve Selçuklular'da rastlanan üç ayaklı tepsi ve yine üç ayaklı silindirik gövdeli, kubbe kapaklı buhurdanlar da kullanılmıştır. Osmanlılar mangal tipini tercih etmişler ve buhurdanları, altlarında kendi model ve ölçülerine uygun birer tepsi bulunan ayaklı tas (kadeh) veya üç ayaklı kâse şekillerinde yapmışlardır. Bu buhurdanların, daha önceki örneklerde olduğu gibi tepesi tutamaklı yarım küre, yarım yumurta veya sivri miğfer şeklinde birer kapağı bulunmakta ve bu kapaklar üzerinde bitkisel motifler halinde düzenlenmiş çeşitli delikler yer almaktadır. Çoğunluğu tombak, pirinç ve bakırdan yapıp yaldızlanmış olan bu buhurdanların gümüş ve altından yapılanları ve kıymetli taşlarla süslenmiş olanları da mevcuttur.

BİBLİYOGRAFYA:

Ülker Erginsoy, *İslâm Maden Sanatının Gelişmesi*, İstanbul 1978, s. 89-95, 157-166, 273-276, 289-290, 347-349; Mehmet Aga-oğlu "About a Type of Islamic Incense Burner", *Art Bulletin*, sy. 27, New York 1945, s. 28-45; Sedat Alp, "Libasyon Kapları 'Gaga Ağızlı Desti' ile 'Kol Biçimli Alet' ve Hitit Metinlerindeki Karşılıkları", *TTK Belleten*, XXXI/124 (1967), s. 513-530; "Buhurdan", *TA*, VIII, 360; "Buhurdan", *SA*, I, 298-299; L. E. Toombs, "Incense, dish for", *IDB*, II, 698-699; K. Gallig, "Incense Altar", *a.e.*, II, 699-700; J. I. Mihelich, "Shovel", *a.e.*, IV, 340; E. O. James — C. J. Mc. Naspy, "Altar", *EBR*, I, 685-687.

SARGON ERDEM

BUHÛRİYYE

(بخورية)

Halvetiyye tarikatının Ramazâniyye kolunun Muhammed el-Buhûrî el-Edirnevî'ye (ö. 1039/1629-30) nisbet edilen bir şubesi (bk. RAMAZÂNİYYE).

BUHÛRİZÂDE ABDÛLKERİM EFENDİ

(bk. ABDÛLKERİM EFENDİ, Buhûrizâde).

BUHÛRİZÂDE MUSTAFA İTRİ EFENDİ

(bk. İTRİ EFENDİ, Buhûrizâde).

BUHÛTİ

(البهوتي)

Mansûr b. Yûnus b. Salâhiddîn (ö. 1051/1641)

Hanbelî fakihî.

Kuzey Mısır'da Dekahliye vilâyetine bağlı Buhût köyüne nisbet edilerek Buhûtî (Behûtî) diye anılır. 1000 (1591) yılında doğdu. Yahyâ b. Mûsâ el-Haccâvî, Abdurrahman b. Yûsuf el-Buhûtî, Abdulah ed-Denevşerî, Abdülkâdir ed-Denevşerî, Ahmed el-Vârisî, Yûsuf el-Buhûtî ve Muhammed el-Merdâvî gibi devrin önde gelen âlimlerinden ders okudu. Hicaz, Necid, Suriye ve Kudûs başta olmak üzere İslâm dünyasının her tarafından Hanbelî fikhını öğrenmek isteyenler onun yanına geldiler. İbrâhim b. Ebû Bekir es-Sâlihî, Abdûlbâkî ed-Dimaşkî, Yûsuf el-Kermî, Yâsin el-Lebîdî, Muhammed el-Halvetî, Muhammed el-Buhûtî ve Muhammed b. Ebû's-Sûrur el-Buhûtî önde

Asma
buhurdan
(Anadolu
Selçuklular
devri)
ve Ayaklı
buhurdan
(Osmanlı
devri)

